

III. Svědci v řízení před úřady finančními:

1. Ohledně trestního řízení důchodkového srv. čl. Svědci (v trestním řízení důchodkovém).

2. Pokud se týče poplatků, řídily se až posud poplatkové úřady ve všech instancích zásadou, že při stanovení poplatků a šetřeních s tím spojených svědkové nemají býti vyslýcháni, tak že se úřady poplatky vyměřující při stanovení poplatků a vůbec při svých rozhodnutích obmezovaly jedině na okolnosti a skutkový základ materiálem listinným a případnými výpověďmi stran zjištěný.

3. Celní a monopolní řád nařizuje při celé řadě úředních výkonů slyšení svědků k tomu cíli, aby totožnost osoby nebo totožnost zboží byla objektivně zjištěna, tak na př. při písemné deklaraci zboží (§ 62), dále při skladech zboží, je-li dle jeho zevnějšího stavu odůvodněno podezření, že byl bezprávně otevřen (§ 157); při listech průvodních, vyskytne-li se podezření z podloudnictví (§ 161); při převzetí zboží do úředních skladů, je-li podezření, že byla učiněna nesprávná deklarace (§ 233) a j.

4. Zvláštní důležitost však mají svědkové v řízení dle nového zákona o přímých daních osobních ze dne 25. října 1896 č. 220 ř. z.: Komise pro daň výdělkovou jest oprávněna za účelem zkoumání správnosti přihlášky k dani výdělkové o určitých skutečnostech zaříditi přísežný výslech svědků, kterýž provede okresní soud bydliště svědkova (§ 46). Totéž právo má též předseda a odhadní komise pro osobní daň z příjmů (§ 211). V trestním řízení před úřady daň vyměřujícími může poplatník žádati, aby byl se svědkem konfrontován, ač nevádí-li opětnému výslechu svědka u berního úřadu některá z překážek v § 252 č. 1 tr. ř. ze dne 23. května 1873 č. 119 ř. z. uvedených (§ 258).

Všeobecná povinnost svědecká vztahuje se i na řízení v záležitostech vyměření daně se týkajících. Svědecká výpověď může býti odepřena toliko od osob vyznačených v § 152 tr. ř.; jiné osoby mohou odepřítí toliko odpověď k otázkám, jichž zodpovědění by způsobilo jim nebo osobě, ku které jsou v poměru v § 152 č. 1. tr. ř. naznačeném, bezprostřední a poměrně značnou újmu majetkovou nebo hanbu nebo nebezpečí trestního stíhání soudního anebo konečně, jestliže by odpovědi k otázkám těm porušili jim uloženou a státem uznanou povinnost k mlčelivosti anebo vyhradili tajemství umělecké nebo živnostenské. Osoby, které jsou nebo byly u poplatníka zaměstnány v poměru služebním, nesmí bez jeho svolení jako svědkové býti vyslýcháni.

IV. Svědci v trestním řízení policejním. Srv. čl. Řízení trestní policejní.

Svědci (v řízení trestním) (§§ 150—172 tr. ř.).

I. Povinnost svědčiti jest všeobecnou povinností občanskou, z níž plyne, že každý má při vykonávání spravedlnosti tím přispěti, čeho jest nezbytně potřebí a čeho též bez spolupůsobení třetích osob docílití nelze. Jako v mnohých odvětvích veřejného práva, tak i zde sluší vycházeti ze stanoviska, že svědecká výpověď jest jakýmsi plněním, jehož stát jakožto strážce právního řádu svými orgány žádati a po případě i vynutiti může. Povinnost svědčiti zahrnuje celou řadu zákonných povinností.

1. Svědek jest především povinen k soudu se dostaviti a to jak do řádné jeho úřadovny tak i do každého místa, kde soud předsedá úřední výkony, k nimž i výslech svědka náleží.

2. Svědkové jsou dále povinni na místě tak dlouho setrvati, až výslech jich může býti proveden a až soud prohlásí jich výslech za ukončený a je propustí (§ 248 tr. ř.).

3. Svědkové mají se podrobiti všem nařízením soudem za tím účelem vydaným, aby předpisy zákona byly zachovány, tak zejména opatřením, jež předseda dle potřeby učiní k tomu cíli, aby svědkové spolu se neumlouvali a spolu nemluvili (§ 241 tr. ř.).

4. Svědkové jsou konečně povinni přísahu svědeckou složit i o všem, nač soudem jsou tázáni, pravdivě a dle svého nejlepšího vědomí a svědomí vypovídati.

5. Povinnost svědecká stíhá dále i soukromého žalobce a poškozeného.

II. Z kategorie svědků (ve smyslu 13. hlavy tr. ř. §§ 150—172) sluší vyloučiti:

1. Svědky soudní (viz tento čl.).

2. Mimořádné svědky, resp. svědectví. Zde dlužno dále rozeznávati osvědčení úřední a neúřední; prvější požívá v trestním řízení plné víry, hodnověrnost druhého posuzuje soudce dle volného svého uvážení; konečně

3. obviněného. Vyloučení obviněného z pojmu svědka nelze odůvodňovati zásadou, že nikdo není povinen proti sobě samému vypovídati a to již proto nikoli, poněvadž i obviněný jest povinen pravdu udati a poněvadž by nebylo možno ospravedlniti, aby obviněný ne ve svůj neprospěch nebo dokonce ve svůj prospěch neměl svědčiti. Avšak vypovídání obviněného jest a zůstává vždy toliko jeho ospravedlněním, jeho hájením se proti obvinění. Ze všeobecně uznané zásady, že obviněný ve své věci nesmí býti svědkem, však též nutně plyne, že jakmile se vyskytne proti určité osobě závažné podezření ze spáchání určitého trestného činu, nesmí se k této osobě jako ke svědku v té věci na dále hleděti a tudíž nesmí se jí ani povinnosti svědka ukládati ani nesmí býti ponechána v pochybnosti o tom, v jaké vlastnosti jest vyslýchána. S druhé strany však i při nejsvědomitějším šetření této zásady zhusta ve skutečnosti se přihází, že v prvních počátcích trestního řízení pro určitý trestný skutek jako svědkové jsou vyslýchány osoby, jež později se objeví podezřelými z tohoto trestného skutku a na něž dokonce i obžaloba pro tento zločin bývá vznesena. Trestní řád však též přímo nařizuje, že obviněný nemá býti o tom ponecháván v pochybnosti, že toliko jako obviněný jest vyslýchán (§ 173 tr. ř.), kdežto svědku již v předvolání má býti vyznačeno, že se obesílá jako svědek.

III. Osvobození od svědecké povinnosti vztahuje se buď na všechny nebo toliko na určité trestní věci a jest dle toho buď úplné nebo částečné.

1. Jako svědci nemohou vůbec pod zmatečností býti slyšeni:

a) Duchovní ve příčině toho, co jim bylo svěřeno ve zповědi nebo jinak pod pečeti mlčelivosti úřadu duchovního;

b) státní úředníci, jestliže by svým svědectvím porušili úřední tajemství, pokud povinnosti k zachování úředního tajemství nebyli svými představenými sprostěni;

c) ti, kdož toho času, kdy mají svědectví vydati, pro zvláštní povahu těla nebo myslí nejsou s to, aby pravdu pověděli.

d) Výslech dětí není podmíněn určitým zákonným minimálním stářím; o jich připuštění rozhoduje uvážení soudce, který má při tom přihlížeti ke stupni duševního vývoje dítěte a ku předmětu výslechu (roz. ze dne 11. listopadu 1877 č. 11369, Manz, str. 123).

2. Pro určité trestní případy, tedy relativně od svědectví jsou osvobozeni:

a) Ti, kdo jsou s obviněným v pokolení vzhůru nebo dolů stupujícím příbuzní nebo sešvakřeni, jeho manžel nebo manželka a jejich bratři a sestry, jejich bratři a sestry a jejich manželé nebo manželky, bratři a sestry jeho rodičů, děda a báby, jeho synovci, neteře, bratrance a sestřenice, rodiče adoptivní a pěstounové, děti zvolené a schovanci, jeho poručník a poručenec; osvobození těchto osob od svědectví zakládá se především v ohledech humanitní šetrnosti na city svědka (roz. ze dne 11. listopadu 1885 č. 7596, sb. č. 858). Zákonodárce respektuje zde u svědka smysl pro rodinné city chce tomu zabrániti, aby svědek nebyl nucen vypovídati v neprospěch svých blízkých příbuzných anebo dokonce aby neupadl v pokušení proti svému svědomí křivým svědectvím hleděti obviněnému pomoci. Dle § 152 č. 1 tr. ř. má však toliko svědek právo výpověď svědeckou odepřítí, a nemůže obžalovaný ničeho proti tomu namítati, když by příbuzný jeho svědectví se vzdal (roz. ze dne 23. prosince 1878 č. 14152, Manz str. 123). Výhody § 152 tr. ř. může se svědek dovolati, ať byl předvolán jako svědek průvodní či vývodní; tím spíše ovšem tenkrát, když jest sám z onoho trestného skutku podezřelý, poněvadž v tomto případě přistupuje ještě omluvný důvod § 153 tr. ř. (roz. ze dne 18. července 1882 č. 7804, sb. 468).

b) Otázka, zda-li nehledě k osvobození od svědectví může býti použito písemných prohlášení takovýchto svědků jako průvodního prostředku proti obviněnému, byla kasačním dvorem opětovně kladně zodpověděna (srv. roz. ze dne 26. ledna 1892 č. 387, sb. 1515); není však přes to vyloučena pochybnost, zda-li se tím neporušuje předpis § 152 č. 1 tr. ř., poněvadž právem jest se pak obávat, že, bylo-li by možno jiným způsobem svědectví osob obviněnému blízkých proti němu opatřiti, toto právní dobrodiní se pak stane illusorním.

c) Omluvný důvod ohledně poručníka předpokládá, že v době, kdy poručník jako svědek má býti slyšen, poručenský úřad skutečně vykonává; nemůže tudíž tohoto právního dobrodiní užiti bývalý poručník, když již jeho poručenec se stal zletilým a on jako svědek má býti slyšen v jeho trestní věci (roz. ze dne 9. listopadu 1885 č. 8305, sb. 839).

d) Svědek, který v přípravném řízení použil právního dobrodiní § 152, může přes to při hlavním přelíčení jako svědek vypovídati (roz. ze dne 2. března 1877 č. 12399, sb. 143), ovšem jen tenkrát, když výslovně prohlásí, že chce nyní svědčiti (roz. ze dne 29. ledna 1892 č. 14296, Manz str. 125). Takoví svědkové jsou rovněž povinni, byli-li obesláni ku hlavnímu přelíčení, se dostaviti a mají toliko právo vůbec nebo ohledně jednotlivých bodů obvinění výpověď odepřítí, nikoli však odpověď na jednotlivé otázky (roz. ze dne 23. prosince 1878 č. 12152, Manz str. 124).

e) Je-li více obviněných, nastává otázka, pokud svědek může ohledně jednoho z obviněných výpověď odepřítí. § 152 v tom směru ustanovuje,

že svědek v tomto případě se může vzdátí svědeckví ve příčině ostatních jen tenkrát, když nelze seznání těchto obviněných se týkajících oddělití; ovšem že ve skutečnosti setkává se posouzení možnosti takového oddělení s obtížemi téměř nepřekonatelnými, pročež spíše odpovídá duchu § 152 považovati toto právo odmítnouti svědeckou výpověď za bezpodmínečné, kterýžto náhled zastává též Löwe a Geyer, leč že by se vyšetřování týkalo několika zcela samostatných případů trestních, takže dotyčný obviněný v jednom nebo druhém trestním případě není vůbec účastněn.

f) Obhájce jest osvobozen od povinnosti svědecké ve příčině toho, co mu jako obhájci od obviněného bylo svěřeno; to platí zejména o sděleních, která obviněný učinil obhájci před zavedením trestního řízení ohledně hrozícího mu podezření z trestného činu (roz. ze dne 14. března 1883 č. 1004, sb. 531).

g) Odepřel-li svědek vydati svědeckví nebo dáti odpověď na některou otázku z té příčiny, že by mu to způsobilo bezprostřední a velkou škodu na jmění anebo že by to bylo jemu nebo jeho příbuzným (§ 152 č. 1) k hanbě, budiž jen v případech zvláště důležitých k výpovědi přidržen (§ 153 tr. ř.).

IV. Řízení při výslechu svědků.

1. Každý svědek budiž slyšen jednotlivě; výslech společný (kollektivní) jest zapověděn.

2. Svědek budiž slyšen v nepřítomnosti ostatních svědků ještě neslyšených.

3. Ohledně konfrontace srv. tento čl.

4. Výslech svědka v přípravném vyšetřování se musí díti u přítomnosti vyšetřujícího soudce a zapisovatele, při hlavním přelíčení plyne přípuštění dalších posluchačů z povahy věci.

5. Výslech svědka musí býti vždy ústní, vyjímajíc výslech osob hluchých a němých, jimž otázky písemně kladeny nebo jichž odpovědi písemně podány býti mohou (§ 164 tr. ř.).

6. Výslech počíná zjištěním osobnosti svědkovy a jeho poměrů (personálie) (jméno a příjmení, věk, místo narození, náboženství, stav, živnost nebo zaměstnání, bydliště), zejména má býti tázán, v jakém svazku jest s obviněným. Nesprávné zodpovědění těchto generálních otázek spadá pod trestní sankci § 199 tr. z. (roz. ze dne 14. dubna 1893 č. 2002, Manz str. 130).

7. Před počtím výslechu budiž svědek na to upozorněn, že jako svědek má býti vyslýchán a že jest povinen na všechny otázky, které mu budou dány, dle svého nejlepšího vědomí a svědomí pouhou pravdu pověděti. Vyšetřující soudce nebo při hlavním přelíčení předseda má svědky, kteří jsou spříznění nebo sešvakřeni s obviněným, před výslechem nebo ihned, jakmile se doví o jich svazku s obviněným, poučiti, že mají právo svědeckví se vzdátí, a má jich prohlášení o tom v protokole zapsati.

8. Svědek má býti vzat pod přísahu z pravidla teprve při hlavním přelíčení; výjimkou může býti vzat pod přísahu již ve vyšetřování přípravném:

a) když by se při něm pro nemoc, pro delší nepřítomnost, pro nestálost bydliště nebo z nějaké jiné příčiny bylo obávati, že nebude moci k hlavnímu přelíčení se dostaviti,

b) když žalobce nebo obviněný z důležitých příčin za to žádá, anebo konečně,

c) když vyšetřující soudce má za to, že od svědka jen tenkrát se lze plně pravdy dovědět, když bude vzat pod přísahu.

9. Ve přísahu pod její neplatností nesmí býti bráni:

a) Ti, kdož sami jsou usvědčeni nebo v podezření, že čin trestný, pro který jsou vyslýcháni, spáchali nebo v něm měli účastenství. Nestací, že proti svědku z dotyčného trestného činu bylo vysloveno podezření; podezření toto musí býti soudcem uznáno vzhledem ke konkrétním okolnostem za odůvodněné (roz. ze dne 15. května 1880 č. 3647, Manz str. 132); soudce rozhoduje o existenci podezření uváživ volně veškeré okolnosti a nemůže býti brán jeho výrok v odpor (roz. ze dne 28. října 1892 č. 9256, sb. 1578);

b) ti, kdož jsou pro nějaký zločin ve vyšetřování nebo pro zločin byli odsouzeni k trestu na svobodě, kteréhož ještě nepřestáli;

c) ti, kdož pro křivé svědectví nebo pro křivou přísahu byli již odsouzeni;

d) ti, kdož v čas výslechu ještě nedokonali čtrnáctého roku věku svého. Pochybnosti o stáří svědkově budtež po případě vhodným šetřením odstraněny (roz. ze dne 10. března 1877 č. 11.048, Manz str. 134);

e) ti, kdož jsou patrně mdlého rozumu nebo mdlé paměti;

f) ti, kdož žijí s obviněným, proti němuž mají vypovídati, v takovém nepřátelství, kteréž podle osobností a vzhledem k okolnostem vylučuje úplnou hodnověrnost svědků;

g) ti, kdož ve výslechu svém uvedli podstatné okolnosti, jichž nepravdivost jest dokázána a ohledně kterýchž nemohou dokázati, že jen z omylu tak vypověděli. Že přísežná výpověď svědka dříve slyšeného odporuje výpovědi svědka, jenž má teprve býti slyšen, nikterak tomu nevádí, aby i tento svědek byl vzat pod přísahu (roz. ze dne 2. června 1877 č. 4188, sb. 152). Překážka teprve po složení přísahy na jevo vyšlá nemá za následek neplatnost přísahy již složené (roz. ze dne 5. listopadu 1877 č. 8890, Manz str. 132). Před soudcem vyšetřujícím se berou svědkové pod přísahu teprve po výslechu, při hlavním přelíčení však před výslechem, při čemž dlužno šetřiti ustanovení zákona ze dne 3. května 1868 č. 33 ř. z.

10. Výslech svědků děje se u soudu, tedy v soudní budově; toliko osoby, které pro nemoc nebo churavost k soudu se nemohou dostaviti, mohou býti vyslechnuty ve svém příbytku.

11. Svědek musí se osobně k soudu dostaviti a přímo bez intervence třetích osob vypovídati; jenom tenkrát, když svědek soudního jazyka není znalý a když soudce i zapisovatel není dostatečně mocen jazyka, kterým svědek mluví, musí býti přibrán k výslechu přísežný tlumočník a výslech musí býti v protokole zapsán nejen v jazyku, ve kterém svědek se vyslýchá, nýbrž i v překladu na jazyk soudní. Tlumočník může býti zároveň zapisovatelem.

12. Při výslechu o věci samé má soudce svědka k tomu míti, aby napřed vypravoval souvisle příběhy, o nichž má vypovídati, a pak aby po případě výpověď svoji doplnil a, co by bylo nejasného nebo co by sobě odporovalo, vysvětlil.

13. Zejména budiž svědek vyzván, aby sdělil původ svého vědomí.

14. Bylo-li by toho třeba, aby svědek se prohlásil o totožnosti osob nebo věcí, buďtež mu vhodným způsobem tyto osoby představeny nebo věci předloženy; prvé však budiž svědek vyzván, aby je zevrubně popsal a její zvláštní známky uvedl.

V. Dotazování se svědka:

1. V přípravném vyšetřování klade svědku otázky soudce vyšetřující, při hlavním přelíčení především předseda.

2. Otázek, jež předpokládají okolnosti za skutečné, jež mají býti teprve odpovědí svědkovou zjištěny (otázky suggestivní), jest se, pokud možná, vystříhati, nebylo-li by lze však se jim vyhnouti, buďtež v protokole zvlášť vyznačeny.

3. Při hlavním přelíčení mají právo svědku klásti otázky též členové sborového soudu (senátu), státní zástupce, obviněný, jeho obhájce, jakož i každý porotce. Nevhodné otázky stran může předseda odmítnouti.

4. Odporují-li si navzájem výpovědi svědků o důležitých okolnostech, může je vyšetřující sobě tvář v tvář postavit (konfrontovati). Z pravidla nemá býti konfrontováno více osob než dvě a mají konfrontované osoby o každé okolnosti, ohledně kteréž se mezi sebou nesrovnávají, zvlášť býti slyšeny a výpovědi jejich v protokole zapsány.

VI. Zvláštní ustanovení o způsobu výslechu určitých svědků.

1. Členové císařského rodu mají býti jako svědkové vyslýcháni ve svém příbytku nejvyšším dvorským maršálkem nebo mimo Vídeň prezidentem sborového soudu první instance toho místa, kde se zdržují.

2. Zdržuje-li se svědek mimo obvod okresního soudu nacházejícího se v sídle soudce vyšetřujícího, budiž z pravidla vyslechnut okresním soudem, v jehož obvodu se zdržuje. Pokládá-li však vyšetřující soudce v zájmu poznání pravdy a uspíšení věci za nutno, by svědka sám vyslechl, může jej přímo nebo prostřednictvím okresního soudu, jemuž svědek podléhá, obeslati, aby se osobně dostavil.

3. Bylo-li by však dostavení se svědka k vyšetřujícímu soudci spojeno s velmi značnými obtížemi nebo nepoměrně velkými náklady, může jej vyšetřující soudce též sám v místě jeho pobytu vyslechnouti; nachází-li se však toto místo mimo obvod sborového soudu, k němuž soudce přísluší, má to zároveň oznámiti příslušnému soudu sborovému.

4. Mají-li býti slyšeni svědkové, kteří se zdržují mimo obvod země na říšské radě zastoupených, budiž z pravidla požádán příslušný soudce cizí, aby je vyslechl. Tomuto soudci mají býti poslány věci a sděleny otázky, o nichž svědek má býti slyšen a zároveň má býti požádán, aby svědka vyslechl po případě též o okolnostech, jichž vysvětlení vzhledem k výsledku výslechu svědkova by se objevilo vhodným a potřebným. Jestliže však se objeví potřeba, aby takový svědek osobně se k trestnímu soudu dostavil, a neučinil-li tak tento dobrovolně, budiž o tom podána zpráva ministerstvu spravedlnosti.

5. Nachází-li se ten, kdo má býti slyšen, ve veřejném úřadě nebo ve veřejné službě a vyžaduje-li toho veřejná bezpečnost nebo vůbec prospěch veřejný, aby byl po čas své nepřítomnosti někým zastoupen, budiž zároveň o jeho předvolání zpraven jeho bezprostřední představený. To platí i v tom případě, když má býti obeslán nějaký zřízenec železné dráhy nebo parní lodi, havíř, hutník, dělník v hamrech a válcovnách nebo

osoby postavené ve zdravotní službě státní nebo obecní nebo konečně osoby stojící ve veřejné nebo soukromé službě lesnické.

VII. Prostředky donucovací.

1. Nedostaví-li se svědek, ač mu byla obsílka dodána, budiž znova obeslán a budiž mu zároveň pohrozeno pokutou až do 100 zlatých, jestliže by se ani po druhé nedostavil a kromě toho mu buď pohrozeno, že na něho bude vydán rozkaz postavovací. Jestliže by se svědek ani pak nedostavil nemaje platné omluvy, má mu vyšetřující soudce uložit pokutu peněžitou a vydati rozkaz, aby byl k soudu předveden. V nutných případech může vyšetřující soudce hned poprvé, když svědek bez omluvy nepřijde, vydati na něho rozkaz postavovací. Útraty předvedení jest svědek povinen nahraditi.

2. Dostaví-li se svědek, avšak zdráhá se bez platné příčiny svědectví vydati nebo přísahu jako svědek vykonati, může jej soudce vyšetřující k tomu donucovati pokutou až do 100 zl. a setrval-li by svědek i na dále na svém odporu, v důležitějších případech vězením až do 6 neděl; v případném vyšetřování má však nehledíc k tomu dále býti pokračováno a po případě může býti i ukončeno.

VIII. Svědečné.

Svědům, kteří se živí denní nebo týdenní mzdou a jimž i vzdálení se po několik hodin by bylo na ujmu v jich výživě, má soud, který je vyslýchá, k jich žádosti přihlížeti ke všem okolnostem vyměření netoliko nutný náklad na cestu k soudu i zpět, nýbrž i přiměřenou náhradu za ušlý výdělek a útraty pobytu v místě soudu. Jiným svědkům může se na požádání povolití přiměřená náhrada potřebných výloh na cestu a útrat pobytu v místě výslechu jen tenkrát, když místo jich výslechu od pravidelného jich bydliště alespoň 2 míle (4 hodiny, 15 km.) jest vzdáleno. Svědečné svědkům přiřknuté budiž jim hned po výslechu vyplaceno, nebo nemohlo-li by se to bez jejich viny hned státi, budiž jim co nejdříve a v každém případě zdarma zasláno. V obsílce mají býti svědkové na to upozorněni, že za náhradu jim příslušející mají pod ztrátou nároku na svědečné žádati nejdéle ve 24 hodinách po svém výslechu (§ 383 tr. ř.).

Svědci (v řízení trestním důchodkovém).

I. Svědkové při vyšetřování skutkové povahy.

1. Vyskytne-li se potřeba, aby o okolnostech, jež mohou přispěti k vyšetření skutkové povahy nebo k odhalení vinníka neb účastníka, byli slyšeni svědkové, buďtež svědkové, pokud se nacházejí v místě nebo na blízku, ihned vyslechnuti. Jako svědkové mohou býti vyslýcháni ovšem toliko nepřisežně i ti, kdo jsou v podezření, že se sami přestupku, o který se jedná, dopustili nebo že se v něm účastnili. Vzdálení svědkové buďtež vyslechnuti cestou dožádání (rekvisice) úřadem místním, jemuž za tím účelem mají býti sděleny otázky, jež svědek má zodpovídati, jakož i okolnosti, které by svědek mohl k otázkám dalším vysvětliti (§§ 580—582 tr. z. důch.).

2. Přivzetí soudních svědků: K šetřením a výslechům, jež nejsou konány místní vrchností, budiž přibrán při přestupcích, o nichž může býti zavedeno řádné řízení, z pravidla veřejný úředník způsobilý vykonávati trestní soudcovský úřad, a nebylo-li by takového úředníka v místě, úředník politický, a nebylo-li by ani to možno, člen obecního představenstva; nebylo-li by tu konečně žádné z osob jmenovaných,